

นโยบายการพัฒนาอาชีวศึกษา

ท่านเลขาธิการคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ท่านผู้บริหาร และท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน

นโยบายการศึกษาของรัฐบาลภายใต้การนำของ พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ นายกรัฐมนตรี มีเรื่องสำคัญ 2 ประการ คือ

ประการที่ 1 การปฏิรูปการศึกษา ตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545 ยังมีผลบังคับใช้อยู่ และใช้เป็นพื้นฐาน การกำหนดนโยบายทางการศึกษาของรัฐบาลปัจจุบัน

ประการที่ 2 นโยบายของรัฐบาลด้านการศึกษา 6 ข้อ ที่ใช้กับการอาชีวศึกษา คือ

1. เร่งรัดการปฏิรูปการศึกษา โดยยึดคุณธรรมนำ ความรู้ สร้างความตระหนัก สำนึกในคุณค่าของปรัชญา เศรษฐกิจพอเพียง ความสามานฉันท์ สันติวิธี และวิถีชีวิต ประชาธิปไตย พัฒนาคนโดยใช้คุณธรรมเป็นพื้นฐาน ของกระบวนการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงความร่วมมือของ

สถาบันครอบครัว ชุมชน สถาบันศาสนาและสถาบัน การศึกษา เรื่องนี้เป็นนโยบายหลักของรัฐบาล ซึ่งไม่ได้ทำ เฉพาะกระทรวงศึกษาธิการเท่านั้น แต่ยังมีกระทรวงอื่น ที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงการพัฒนาลังคมและความมั่นคง ของมนุษย์ กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงท่องเที่ยวและ การกีฬา และกระทรวงสาธารณสุข ที่ได้รับมอบหมาย ให้ร่วมเสริมสร้างสังคมไทยให้เป็นสังคมแห่งคุณธรรม แต่ในส่วนกระทรวงศึกษาธิการเน้นการศึกษาเพื่อพัฒนา คุณธรรม

การบรรยายพิเศษในงานพลังอาชีวะสร้างชาติ R : FAIR 2006 ณ ศูนย์แสดงสินค้าอิมแพค เมืองทองธานี จังหวัดนนทบุรี วันที่ 3 ธันวาคม 2549

2. ขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐานให้ทั่วถึง และมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่ายซึ่งอาชีวศึกษามีส่วนหนึ่งที่เป็นการศึกษาภาคบังคับ คือ ระดับ ปวช. ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้ขอปรับเงินอุดหนุนรายหัวนักเรียนประมาณ 13 ล้านบาท ที่อยู่ในการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีอาชีวศึกษาอยู่ด้วยนั้น ให้ได้ตามค่าใช้จ่ายจริง ภายในระยะเวลา 3 ปี เพื่อให้สถานศึกษามีทรัพยากรเพียงพอในการจัดการศึกษาเพิ่มขึ้น และลดภาระการระดมทรัพยากร หาเงินบริจาคทุกรูปแบบ

3. พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานทางการศึกษาทุกระดับและทุกประเภท เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ที่ได้พบวิกฤตนับตั้งแต่การปฏิรูปการศึกษามาแล้ว 6 ปี และขณะนี้ย่างเข้าสู่ปีที่ 7 ผลจากการประเมินของ สมศ. ในรอบที่ 1 พบว่า คุณภาพการศึกษาทุกระดับทุกประเภทตกต่ำลง จึงต้องให้ความสนใจการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างจริงจัง ซึ่งอาชีวศึกษากำลังดำเนินการเกี่ยวกับนโยบายเรื่องนี้อยู่ด้วยเช่นกัน

4. กระจายอำนาจสู่เขตพื้นที่การศึกษาและสถานศึกษา แม้ว่าอาชีวศึกษาจะมีโครงสร้างยังไม่เสร็จสมบูรณ์ เพราะต้องรอพระราชบัญญัติอาชีวศึกษา แต่ตามที่จัดโครงสร้างไว้ก็ต้องมีการกระจายอำนาจสู่สถานศึกษาเช่นเดียวกับองค์กรอื่น ๆ

5. การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนและท้องถิ่น อาชีวศึกษาควรกำหนดรูปแบบการมีส่วนร่วมให้ชัดเจนและทำให้ได้ตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542

6. เขตพัฒนาในเขตพื้นที่พิเศษเฉพาะกิจจังหวัดชายแดนภาคใต้ ทั้ง 5 องค์กรหลัก ต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในการแก้ปัญหาโดยใช้ปัจจัยทางการศึกษาในการนำสันติสุขคืนสู่พื้นที่นี้ ได้มีการจัดข้าราชการระดับ 10 ลงไปทำหน้าที่ประสานงานด้านการศึกษาในพื้นที่ การแก้ปัญหาจะต้องใช้เวลา เพราะมีความหลากหลาย ซับซ้อน และความต้องการในพื้นที่ต่างจากที่อื่น ส่วนใหญ่การศึกษามุ่งศึกษาด้านศาสนาอิสลาม ทำให้วิชาสามัญค่อนข้างอ่อน โอกาสศึกษาต่อจึงมีน้อย และอีกเรื่องที่มีความสำคัญคือ ความเป็นไทย เพราะคิดว่าในพื้นที่เผชิญปัญหาความไม่เป็นธรรม ซึ่งต้องแก้ไขด้วยกระบวนการยุติธรรม นอกจากนั้นยังมีปัญหาคนส่วนหนึ่งไปศึกษาต่อด้านศาสนาที่ต่างประเทศ เมื่อกลับมาแล้วไม่มีงานทำ เพราะตำแหน่งงานในสังคมสำหรับผู้ที่ยื่นทางศาสนามาก่อนข้างจำกัดจึงต้องหาวิธีแก้ไขให้มีงานทำ โดยอาชีวศึกษาจะมีบทบาทสำคัญในการฝึกอาชีพ เสริมหลักสูตรอาชีวศึกษาเข้าไปหรือต่อยอดการศึกษา เพื่อให้เกิดการยอมรับในพื้นที่และเกิดประโยชน์ต่อตัวเขาเอง

ความเชื่อมโยงนโยบายด้านอาชีวศึกษากับการปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และนโยบายด้านการศึกษาของรัฐบาลถึง 6 ประการ

เน้นการปฏิรูปการอาชีวศึกษา ซึ่งได้ดำเนินการต่อเนื่องมาแล้ว 5-6 ปี มีส่วนที่ก้าวหน้าในระดับที่น่าพอใจ และมีส่วนต้องเร่งรัดพัฒนา โดยยึดมาตรา 20 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่บัญญัติไว้ว่า การจัดการอาชีวศึกษา การฝึกอบรมวิชาชีพให้จัดในสถานศึกษาของรัฐ สถานศึกษาของเอกชน สถานประกอบการ หรือโดยความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการอาชีวศึกษาและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง โดยมีการเน้นอย่างชัดเจนในส่วนที่เป็นความร่วมมือระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการไว้เป็นพิเศษ

การปฏิรูปการอาชีวศึกษาที่ผ่านมาขาดพระราชบัญญัติแม่บทที่ออกตามมาตรา 20 คือ พระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา จึงมีเพียงโครงสร้างใหม่ที่เกิดขึ้นเนื่องจากการแก้ไขพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2545 คือ คณะกรรมการการอาชีวศึกษา แต่โดยเนื้อหาสาระเมื่อพระราชบัญญัติแม่บทยังไม่ออก ก็ต้องทำไปตามเนื้อหาสาระเดิม และหากให้เกิดการปฏิรูปการอาชีวศึกษาตามโครงสร้างใหม่ และตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ก็ต้องผลักดันให้เกิดพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา โดยเร็วที่สุดไม่เกิน 1 ปี ตามอายุรัฐบาลปัจจุบัน แต่มีความต่อเนื่อง 2 ปีงบประมาณ ซึ่งน่าจะเป็นผลดี คือ ได้ออกกฎหมายไว้ให้ และจัดสรรงบประมาณไว้อย่างน้อย 1 ปี ดังนั้น จึงต้องหาข้อยุติในสาระสำคัญของพระราชบัญญัติอาชีวศึกษาที่ได้มีการหารือร่วมกันแล้ว สรุปได้ว่ามี 2 ส่วนสำคัญ คือ

ส่วนที่ 1 การจัดการอาชีวศึกษาของประเทศ ต้องมีนโยบาย มาตรฐานและแนวทางเดียวกัน ซึ่งไม่ว่ารัฐ เอกชน หรือสถานประกอบการเป็นผู้จัด กระทรวงศึกษาธิการ ต้องเป็นหน่วยงานกลางของชาติที่กำกับ ดูแล ประสาน และส่งเสริมให้เป็นไปตามนโยบายและมาตรฐาน เพราะเป็นหน้าที่ของรัฐในการจัดการศึกษาทุกระดับ ทุกประเภท โดยแห่งอื่น ๆ ได้มีการบัญญัติหน่วยงานกลางไว้แล้ว แต่ทางอาชีวศึกษาส่วนที่เป็นระบบกลางซึ่งเกี่ยวข้องกับนโยบาย มาตรฐานและแนวทางต้องอยู่ในพระราชบัญญัติการอาชีวศึกษา

ส่วนที่ 2 เนื่องจากเป็นพระราชบัญญัติผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติคือ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ พระราชบัญญัติฉบับนี้จึงต้องมีการวางโครงสร้างองค์กรเพื่อรองรับการบริหารจัดการในส่วนของอาชีวศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการจัดเอง เพราะการอาชีวศึกษามีการจัดในหลายกระทรวง เป็นการศึกษาเฉพาะทางและเรียกชื่อกันไปต่าง ๆ แต่ทั้งหมดเป็นการอาชีวศึกษา เพราะงานใดก็ตามที่คนทำและยึดเป็นอาชีพได้ ก็ถือเป็นอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการจึงมี 2 บทบาทด้วยกัน คือ

1. กับ ดูแล ส่งเสริม ประสาน เพื่อให้หน่วยงานอื่นที่จัดการอาชีวศึกษาจัดได้ตามเจตนารมณ์ของระบบการอาชีวศึกษาของประเทศ

2. การจัดการอาชีวศึกษาโดยตรง ในส่วนที่กระทรวงศึกษาธิการจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบ

ดังนั้น พระราชบัญญัติต้องมีสาระสมบูรณ์ทั้งสองส่วน ซึ่งที่ผ่านมาพระราชบัญญัติล่าช้าเพราะมีความเห็นไม่ตรงกัน แต่ขณะนี้ได้มีการตกลงกันเป็นการภายในว่า จะมีทั้งสองส่วน ซึ่งปรับแต่งจากร่างพระราชบัญญัติฉบับเดิมบางประเด็น และสามารถเสนอเข้าสู่การพิจารณาของสภานิติบัญญัติได้รวดเร็วขึ้น

จากการที่เป็นประธานทำเรื่องความต้องการกำลังคนของประเทศ ได้พบความจริงว่า อุดมศึกษาตามลำพัง จะไม่สามารถทำงานในตลาดแรงงานได้เต็มที่ ถ้าไม่มีกำลังคนระดับอาชีวศึกษาเข้ามาเป็นทีม เช่น วิศวกร หรือนักวิทยาศาสตร์ 1 คน ถ้าไม่มีช่างเทคนิค 7-8 คน เข้าไปทำงาน ก็จะทำไม่ได้เต็มที่ และจากที่ได้รับมอบหมายให้ทบทวนเรื่องกำลังคนที่มีศักยภาพในการแข่งขัน 13 กลุ่มอุตสาหกรรม ที่ทางสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ได้ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาตินั้น สรุปได้ว่ากำลังคนที่ต้องการทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพที่เพิ่มขึ้น มีเพียง 10% ที่เป็นกำลังคนจากระดับอุดมศึกษา แต่อีก 90% เป็นกำลังคนที่ต้องการจากอาชีวศึกษาทั้งระดับ ปวช. และ ปวส. ดังนั้นเห็นได้ชัดเจนว่าอาชีวศึกษาเป็นการศึกษาที่ผลิตกำลังคนที่เป็นกำลังหลักในการพัฒนากิจการด้านต่าง ๆ

ยุคปัจจุบันเป็นยุคไร้พรมแดน มีการแข่งขันสูงมาก ประเทศไทยจึงต้องกำหนดยุทธศาสตร์การเสริมสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ซึ่งมีประเด็นพิจารณา ดังนี้

1. ผลิตและพัฒนากำลังคนในสาขาขาดแคลนให้เพียงพอ และมีคุณภาพ ซึ่งอยู่ในระดับอุดมศึกษาและระดับอาชีวศึกษา แต่ส่วนใหญ่เป็นอาชีวศึกษา

2. มีเทคโนโลยีที่เหมาะสมเข้ามาส่งเสริมสนับสนุนเรื่องอุตสาหกรรมและการบริการ ซึ่งต้องแข่งขันกับต่างประเทศ สังคมไทยเป็นสังคมสหเทคโนโลยี ซึ่งถ้าไม่เป็นผู้สร้างเทคโนโลยีจะไม่สามารถแข่งขันกับประเทศอื่นได้ และเป็นที่น่ายินดีที่อาชีวศึกษานับการสร้างเทคโนโลยีที่เหมาะสมขึ้นมาใช้สอยในบ้านเมืองเรา โดยไม่มุ่งเน้นการซื้อเทคโนโลยีมาใช้ ดังนั้น ในระยะต่อไปถ้าอุดมศึกษาและอาชีวศึกษาสามารถเป็นแหล่งพัฒนาเทคโนโลยีที่เหมาะสมมาสนับสนุนทางด้านอุตสาหกรรม เมื่อนั้นโอกาสที่เราสู้ใคร ๆ ได้จริง จึงจะเกิดขึ้น

3. นวัตกรรม คือการคิดอะไรใหม่ ใช้วิธีการใหม่ ที่ใช้ได้ผลดี จึงต้องมีการเสริมสร้างนวัตกรรมเพื่อให้มีสิ่งใหม่ ๆ มาปรับปรุงผลผลิตและการบริการ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องมีการวิจัยค้นคว้าและพัฒนา (R&D) เพื่อให้เกิดความรู้ใหม่และสามารถใช้ความรู้ใหม่ไปพัฒนาเทคนิค วิธีการใหม่ ก่อให้เกิดนวัตกรรม ซึ่งทั้งระดับอุดมศึกษาและอาชีวศึกษาเป็นจุดอ่อนของระบบการศึกษาอย่างมาก เพราะเมื่อมีการประเมินการศึกษา ประเทศไทยอยู่อันดับท้าย ๆ ในการประเมินโครงสร้างพื้นฐาน เช่นด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยี หรือ R&D

การปฏิรูปการศึกษาให้ก้าวหน้าต้องเหี่ยวยาสิ่งต่อไปนี้

1. เงินวิทยฐานะของข้าราชการครู วิทยฐานะชำนาญการชำนาญการพิเศษและเชี่ยวชาญ ซึ่งขณะนี้ได้ผ่านมติ ครม. ในการจัดสรรงบประมาณเรียบร้อยแล้ว

2. คุณวุฒิการศึกษาและคุณวุฒิวิชาชีพ ยุคนี้เป็นยุคกลไกตลาด (Market Driven) มีแรงกดดันจากความต้องการตลาดแรงงานสูงมากทั้งระดับอุดมศึกษาและอาชีวศึกษา ทำให้อาชีวศึกษาต้องพัฒนาและผลิตคนใหม่ เรื่องคุณวุฒิการศึกษา เดิมแบ่งไว้ชัดเจนว่าอาชีวศึกษาคาบเกี่ยวระหว่าง ปวช.เทียบเท่า ม.ปลาย และ ปวส.เทียบเท่าอนุปริญญา แต่ความคิดใหม่ในส่วนของอาชีวศึกษาเมื่อมีการขยายภาคบังคับ 9 ปี แล้ว หากจบปีที่ 9 (ม.3) แล้วไม่เรียนต่อ ให้สามารถเข้าสู่อาชีพการงานได้ จึงต้องการเห็นหลักสูตรเมื่อจบ 9 ปี แล้วมีวิชาชีพที่ประกอบอาชีพได้ โดยให้บูรณาการอยู่ในหลักสูตรภาคบังคับ 9 ปี

“

สังคมไทยเป็นสังคมสหพหุเทคโนโลยี ซึ่งถ้าไม่เป็นผู้สร้างเทคโนโลยีจะไม่สามารถแข่งขันกับประเทศอื่นได้ และเป็นที่น่ายินดีที่อาชีวศึกษาเน้นการสร้างเทคโนโลยีที่เหมาะสมกับมาใช้สอยในบ้านเมืองเรา

”

อีกเรื่องที่สนับสนุนมาโดยตลอด คือ อุดมศึกษาสายอาชีวศึกษา ควรจะต้องขยายไปผลิตคนให้เป็นนักเทคโนโลยี ซึ่งเดิมทบวงมหาวิทยาลัยได้จัดสายปริญญาไว้ 2 สาย คือสายวิชาการและวิชาชีพซึ่งเป็นสายเทคโนโลยีไว้ให้เปิดสอนได้ถึงระดับปริญญาตรี แต่อุดมศึกษาไม่ได้สนใจสายนี้ ส่วนอาชีวศึกษาโดยกฎหมาย ยังทำไม่ได้ ต่อมามหาวิทยาลัยสุรนารีได้ร่วมกับสถาบันการbinพลเรือนของกระทรวงคมนาคมเปิดปริญญาตรีสายเทคโนโลยีขึ้นเป็นแห่งแรก ดังนั้นอาชีวศึกษาจึงควรสอนถึงระดับปริญญาตรีสายเทคโนโลยี เพื่อต่อยอดไม่ให้เกิดความสูญเสียกำลังคนทางอาชีวศึกษาและยังสามารถอยู่ในอาชีพเดิมได้ อาชีวศึกษาที่ล้มเหลวในอดีต เพราะคนอาชีวศึกษายึดอาชีวศึกษาเป็นอาชีพตลอดไปไม่ได้ ต้องไปหาปริญญาทางด้านอื่น ทำให้อาชีวศึกษาอ่อนแอลง ดังนั้น การที่อาชีวศึกษาเปิดสอนถึงปริญญาตรีสายเทคโนโลยีเองได้จึงเป็นเรื่องสำคัญและควรสนับสนุนอย่างยิ่ง

อาชีวศึกษาต้องร่วมมือกับสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานมากขึ้น โดยผนวกการศึกษาภาคบังคับให้ได้ และต้องเชื่อมโยงกับอุดมศึกษาในระดับปริญญาตรี โดยรักษาความเป็นอาชีวศึกษาไว้ อย่างไรก็ตามอาชีวศึกษายังไม่ได้สอนอยู่ในกระทรวงเท่านั้น บางเรื่องสอนในครอบครัว เช่น การเล่นดนตรี หรือ การต่อเรือ อาชีวศึกษาจึงต้อง**หาวิธีสร้างคนให้มีทักษะและสมรรถนะ (Competency)** ด้วยวิธีการต่างๆ มากมาย ทั้งการศึกษาในระบบ นอกกระบวน และตามอัธยาศัย ซึ่งต้องมีการเทียบโอนกันได้ทางการศึกษา โดยมีการประเมินสมรรถนะว่าเทียบได้กับอะไรบ้าง อาชีวศึกษายังขาดในเรื่องนี้ จึงควรดำเนินการโดยด่วนและตกลงร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงแรงงาน เพื่อให้เกิดประโยชน์ด้วยกันทั้งสองฝ่าย ในพระราชบัญญัติจึงต้องกำหนดให้ชัดเจนว่ามีทั้งคุณวุฒิทางการศึกษาที่ขยายขึ้นโดยเชื่อมโยงกับอุดมศึกษา และขยายลงในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน

สถานศึกษาของอาชีวศึกษาที่ต้องสอนเชื่อมโยงระหว่างอุดมศึกษาและพื้นฐานจึงมีความซับซ้อนและมีลักษณะพิเศษ ดังนั้นที่เลขาธิการคณะกรรมการอาชีวศึกษากล่าวถึงการใช้ระบบบริหารงานบุคคลตรงๆ ตาม ก.ค.ศ. หรือใช้คุณวุฒิกับมาตรฐานวิชาชีพของครูสภาตามใบอนุญาตประกอบวิชาชีพก็ทำไม่ได้ เพราะหน่วยงานเหล่านั้นอาจจะไม่ได้คิดถึงอาชีวศึกษา เช่น กรณีครูบางคนไม่มีวุฒิปริญญา แต่มีสมรรถนะเทียบเท่าปริญญาเอกจะให้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพหรือไม่ หรือต้องให้ครูคนนั้นมาสอบ หรือกรณีผู้ที่มีความสามารถทางดนตรีที่จบระดับปริญญาตรียังไม่มี แต่มีความสามารถสูงมาก เช่น อาจารย์มนตรี ตราโมท หลวงประดิษฐไพเราะ ดังนั้น คุณวุฒิทางการศึกษาและคุณวุฒิทางวิชาชีพของอาชีวศึกษาซึ่งต้องเทียบและถ่ายโอนกันได้นั้น ต้องทำด้วยความแนบเนียนและเป็นเรื่องสำคัญที่อาชีวศึกษาต้องทำให้ได้ เพราะเป็นองค์กรหลักด้านนี้

ประการสุดท้าย โลกยุคใหม่เป็นโลกที่ต้องยึดความต้องการของตลาดแรงงาน ความเชื่อมโยงในการผลิตกำลังคนและคุณภาพของคนในตลาดจะรับได้พัฒนาสูงสุด Work Integrated Learning คือ การบูรณาการระหว่างการเรียนรู้ในสถานศึกษากับประสบการณ์การทำงาน หรือบางแห่งเรียกว่า **สหกิจ (Cooperative Education)** คือสถานศึกษาให้การเรียนรู้ได้ในส่วนหนึ่ง แต่มีบางส่วนที่สถานศึกษาให้ไม่ได้ ผู้เรียนจะได้ความรู้นั้นโดยตรงจากสถานประกอบการ จึงได้เกิดความคิดที่จะบูรณาการระหว่างสถานศึกษากับสถานประกอบการ

จากประสบการณ์ตรงก่อนตั้งมหาวิทยาลัยสุรนารี
ได้ไปประเมินผลบัณฑิตสาขาเทคโนโลยีที่ตลาดแรงงาน
ต้องการ ผลการวิจัยพบว่า ผู้ใช้บัณฑิตมีความเห็นว่า
บัณฑิตไทยทฤษฎีจัดแต่ปฏิบัติไม่ได้ เขามีความต้องการ
คนที่**ทฤษฎีจัดและปฏิบัติได้** หรือ**คนที่เก่งและสู้งาน**ด้วย
รับมาแล้วสามารถทำงานได้เลย ไม่ต้องมาฝึกอีก 6 เดือน
จึงจะใช้งานได้ เมื่อได้ข้อมูลมาแล้ว จึงหาวิธีผลิตบัณฑิต
ให้สนองนายจ้างให้ได้ โดยไปดูงานทั่วโลกพบว่าใน
สหรัฐอเมริกามีการจัดการศึกษาแบบ สหกิจ (Cooperative
Education) ในประเทศอังกฤษมีการจัดการศึกษาแบบ
Sandwich หรือแม้แต่ในเยอรมัน แคนาดา **ใช้การเรียน
กับการงานบูรณาการด้วยกัน** จึงได้เอามาลองทำที่
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี โดยออกแบบระบบการ
ศึกษา 3 เทอม อีก 1 เทอมไปอยู่ในสถานประกอบการ
ซึ่งต้องจ่ายค่าแรงให้นักศึกษาโดยถือว่าเป็นพนักงานคน
หนึ่งของบริษัท บริษัทต้องสอนงาน อาจารย์ต้องไปนิเทศ
และร่วมกันประเมิน ปรากฏว่าเมื่อบัณฑิตจบการศึกษา
แล้วเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานอย่างมาก การจัดการ
ศึกษาแบบนี้ อาชีวศึกษาได้ทำมานานแล้วที่เรียกว่าทวิภาคี

ดังนั้น ในยุคนี้การบูรณาการระหว่างการเรียนกับ
การทำงานจึงเป็นแนวทางการจัดการศึกษาที่นิยมกันทั่วโลก
เชื่อว่าการอาชีวศึกษาจะไปสู่แนวโน้มมากขึ้น และสามารถ
หาคู่คร่วมมือ (Partnership) ได้ไม่ยากเพราะเป็นผล
ประโยชน์ร่วมกัน จึงขอฝากประเด็นนี้ไปสู่การปฏิบัติ
ต่อไปด้วย

“
อาชีวศึกษา ยังไม่ได้สอน
อยู่ในกระทรวงเท่านั้น
บางเรื่องสอนในครอบครัว
เช่น การเล่นดนตรี หรือการต่อเรือ
อาชีวศึกษาจึงต้องหาวิธีสร้างคน
ให้มีทักษะและสมรรถนะ (Competency)
ด้วยวิธีการต่าง ๆ มากมาย
”